

DEFRIGERAT (poem in progress)

Wehwalt Koslovsky

pole enam õlle
isegi külmkappi mitte
tühjade pudelite tarbeks
suitsud on läind
raha ka
münditopsik
seisab juba ammu tagurpidi
padjal
mu kõrval
pisike
magamas
vähemalt
ma mõtlen hölderlin
vaid lapses on vabadus
ja võtan välja viimase peotäie rohtu
sellest
mis kunagi oli sokk
niipalju armupalakest peab ju olema
kui enam telekatki pole
väljakolimisest saadik
kahksa nädala eest
söögi tegemine
võimatu
taaskord
sest gaasimeest ootan
ma ikka veel
varsti mul polegi teda enam vaja
siis söön omaenda mune toorelt

ja muud mis must alles jäänd
seni
olgu aeg mulle armuline
seni majandan end lihtsalt edasi
päevast
päevast
päevast
öhe
ja edasi
ja edasi
ja ikka edasi
kuni must pole enam midagi majandada
minust
minust
mu enda pankrotihaldurist
ning mu keha
selle
minu pankroti
reaalne mass
pluss vaim
pluss hing
lõpuks
lõplikult
täienisti ja totaalselt
kogu oma täiuses
saab likvideeritud
ei nime
ega numbreid
padjal
mu kõrval
pisike

magades

nii nagu enne

bon chance

mon frere

nüüd kiiresti

piip suhu

kiiresti sisse hingata

sügavalt

kakskümmend üks

kakskümmend kaks

kakskümmend kolm

kakskümmend neli

kakskümmend viis

jap

ning aeglaselt välja

hästi aeglaselt

kuni kopsuvatsakesed lõhkevad

ning karussell peas

enam ei pöörle

ning kuni maailm peatub

kogu

suur

maailm

ning kõik

täielikult

kuni punetavad mu silmad

on väljakannatav

ma seon end lahti

aja rattalt

ja vajun vaikselt tagasi

patja

mu kõrval
pisike
kiire liigutus
ripsmete välgatus
väike naeratus
siis jälle kadund
naeratus
magusam kui suhkrutükk
läbi ja läbinisti
ideaalist läbi immutatud
nii ehe
nii puhas
nii et
kogu maailma kadedus
peab ta säras tuhmuma
ohh
inimene on jumal kui ta näeb und
nii pidin ju ka mina jumal olema
kuna ma lihtsalt unustasin
kuidas on
näha und
kuid kes unustab
see määratakse
jälle mäletama
nii ka mina
tean ühel päeval jälle
et see süda ei löö mitte ainult
kuna ta on liiga noor
et enda üle kohut mõista
ja siis see kell randmel
tasane piiks

silmad enam ei puneta
tagasi pöördunud
reaalsuse
magamistuppa
viimane pilk
viimane südametunnistus
läbi uuritud
nagu päevatöö
nagu tekk
on sirgeks tõmmatud
mu lõua alla
veel vaid tuli kustu
uinu ja näe und
mu pisike
homme
mu pisike
homme
on uus päev

(tõlkinud Aija Sakova, Jürgen Rooste)

(Ilmunud Sirbis, 26.11.2004, lk. 7 rubriigis "Uuemat saksa luulet")